

LBRIS

We know
books

Sabina Yamamoto

Nu mai e nimeni acasă

roman

Cuprins

Licăreț	11
Devin femeie	118
Yamamoto	204
Toni	241

Licăreț

1.

Când m-am născut, mama a fugit din spital. Adică încă nu mă născusem, că era cu burta la gură și urla după tata să se miște mai repede ca să nu-i prindă medicul. În drum spre casă, i-a spus că era alarmă falsă, n-aveam cum să mă nasc la doar șapte luni, că nu o mai doare nimic. Dar a strâns din dinți toată după-amiaza, să nu fie auzită. Pe seară, au venit durerile cele mari și mama iar a început să strige.

— Toni, fă-mi o cafea!

— Da, iubito. Acum îți fac.

— Toni, unde naiba ai plecat? Au-au, ce mă doare! țipa iar cât o țineau plămânii și tata fugea pe holul lung între ea și bucătărie, unde ibricul era pe foc.

Noroc că nenea Nicu nu se culcase încă și, când a auzit zarva de la noi, a fugit până în intersecție să găsească o mașină.

Acolo era să mă nască, pe bancheta din spate a taxiului. Au dus-o cu targa până în sala de nașteri și,

după câteva zeci de minute, a venit rândul meu să urlu. Asta după ce moașa m-a stropit bine de tot cu niște spirt, că eram vânătă și nu ziceam nici pâs. După ce m-au copt bine la incubator, mama m-a luat acasă: un covrig în scutece, nu stăteam și eu dreaptă ca toți bebelușii, mă credeam încă în burtă. Evident că nu mi amintesc toate astea, dar așa se apuca mama să povestească, când venea ziua mea de naștere. Uneori adulții așa rămân, marcați pe viață de genul ăsta de experiențe, și le place să și le amintească mereu. Le este frică că, dacă nu vorbesc despre asta, timpul o să șteargă întâmplarea din mintea lor, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Uite-așa se apuca mama să-mi spună, pentru a nu știu câta oară, cum m-am născut. Acum, să vă spun drept, îmi dădeam eu ochii peste cap, dar îmi plăcea al naibii de tare să ascult. Cum „doctorița“ îi spunea că nu știe dacă o să trăiesc, cum picioarele îmi erau de mărimea degetului mic. Îmi fluturam degetele prin aer și tot nu puteam să-mi imaginez cum e să fii atât de mic. Iar toate cheștiile astea marchează un om și așa a rămas mama cu sechele pe viață.

Și tata fusese emoționat, că s-a apucat să-mi scrie fix în noaptea aia. Iar el era leneș de obicei.

Minunea

Aseară sub geamul tău (al sălii de nașteri, bineînțeles), am ascultat timp de trei sferturi de oră serenadele, culminând cu serenada zgîției numărul doi. Așa i-am auzit primul țipăt și, după ce m-am convins că nu te mai doare așa tare, am mers și am întrebat la

telefon cum vă simțiți, ocazie cu care mi s-a comunicat că sunt beneficiarul a încă unei „crăpături“. Providența s-o aibă în pază, născută pe 10 septembrie 1984, ora 12:27. După ce am trimis asistenta să vadă cum sunteți, m-am dus acasă și am trezit pe toată lumea și, telefonic, pe ceilalți, apoi am băut restul de Ginar pe care s-a învrednicit să mi-l lase Irma pentru companie.

Serenadele cîntate de voi două mi-au răsunit în urechi toată noaptea, n-am pus geană pe geană, dar nu contează. Cel mai frumos cadou pe care mi-l puteai face (și încă știu bine cu ce preț), mi l-ai făcut. Felicitări (cîteva merit și eu) pentru micuțul cadou! Sper să vorbim cît de curînd. Sunt acum la nașul, apoi vin la tine. Maria e fericită că are o soră pe care spune deja că o iubește și vrea să o vadă. Nașa, idem, și spune că o cheamă Ana-Sabina, nu sună rău, dar mai discutăm noi. Îți mulțumesc încă o dată pentru dar, zgîtia adică, și-ți mai spun că te iubesc, minunea mea, și că sunt tare mîndru de tine.

2.

După ce m-a luat acasă, mama a încercat să mă facă mare, dar asta nu se întîmplă peste noapte. Am mai văzut și eu bebeluși la viața mea și știu cum e. Trebuie să te scoli noaptea și să le dai să mănânce ca să crească. Doar că eu nu prea creșteam. Și-atunci, speriați amândoi, au hotărât să nu mai amâne și să îmi facă botezul, chiar dacă erau ruși în cur. A ajutat și nenea Nicu la faza asta, că era om descurcăreț. Și s-au pus pe treabă și pe organizat. Nenea Nicu a găsit niște iepuri la Rucăr, nu știu cum s-au descurcat de niște vin,

mama a vorbit cu preotul. Totul era pregătit și în câteva zile aveam să devin creștină. Nenea Nicu, mândru că ajută, a tot insistat pe lângă mama să mă boteze el cu nevastă-sa, Leța. Mama, nu și nu, că are nași deja. Și uite-așa, astăzi mă cheamă Sabina și nu Constanța, cum i-ar fi plăcut lui nenea Nicu să mă strige.

Treaba era că băutura nu le ajungea tuturor invitaților.

— Măi Nicule, vinul ăsta nu e suficient, ce naiba facem?

— Ai o oală mare? Hai să-l înmulțim!

— Am, hai, adu sticlele încoa!

În mijlocul bucătăriei, înarmați cu două linguri mari de lemn, au început să toarne vinul în oală, completând cu apă. Mai amestecau, mai gustau cu lingura, ba mama, ba nenea Nicu, iar mai puneau niște vin, iar sorbeau din linguri, hai cu încă o cană cu apă, până când n-au mai înțeles nimic din zeama aia.

— E „slab“ vinul ăsta, Mălino!

— Nu-i „slab“, mai Nicule, nu-i „slab“ deloc! Stai așa, că o chem pe vecina de sub noi, să încerce și ea.

Și uite-așa s-a îmbătat și aia și și-a luat și-o mamă de bătaie de la bărbatu-său că n-a găsit-o acasă. În fine, ăla era cam țăcănit.

Au lungit vinul de l-au zăpăcit, nici n-au mai știut dacă mai era bun sau nu. Dar au tras de el și au mai făcut niște litri în plus. De teamă că nu ajunge și nu ajunge, au găsit de cumpărat niște pălincă de Zalău. Cică asta era pe vremuri super băătură. Nenea Nicu a venit cu o idee.

— Băi, fii atentă aicea ce facem! Le dai pălincă din greu la început, îi amețești bine și pe urmă nici ei nu mai știu ce beau.

Când invitații au început să vină, mama împărțea în stânga și în dreapta pahare și le umplea la loc. Nici n-a apucat să vină popa cu cristelnița, că toată lumea era deja cherchelită. Nașii, vecinii, colegii lui tata de la muncă, colegele mamei de la teatru. Vă dați seama ce bășcălie a ieșit când părintele a pus-o pe mama sub patrafir.

— Mălina, ieși de acolo! râdeau colegii tatei.

— Nu-i frumos ce faci! chicoteau colegele mamei.

Și mama se făcuse toate culorile la față, mă mir că preotul n-a plecat, dar probabil avea și el nevoie de niște bani în plus, că doar eram în plină iarnă. Plus că nu îl lăsa inima să lase un prematur nebotezat. Așa am intrat și eu în rând cu lumea și am devenit creștină. De mâncat nu prea o fac nici astăzi, dar măcar mama își luase o grijă de pe cap. Mă punea la sân și-mi cânta ce îi venea pe moment:

„Are mami o fetiță cu breton,
Cea mai mare ștregăriță din salon
Are mami o fetiță cât un ghemotoc
Sabinuța cea micuță, frumușică foc.“

N-am crescut nici înaltă, nici prea frumoasă, sunt cam slăbănoagă și tunsă scurt, dar mama tot zice ce mișto o să fiu când o să cresc mare. O las să zică, îmi imaginez cum e să-ți vezi copilul urât și să crezi că l-ai reușit.

3.

Îmi amintesc când tata a plecat la Timișoara. Mama stătea lângă el în sufragerie și se uitau unul la